

Katrin Karisma: „Väino oli heas mõttes äge korravalvur. Eks selline juti tagaajamine oli tal balletist päritud.“

„Olen Väinoga Estonias päris palju koos laval olnud. Sattusin Estoniasse 1968. aastal, kui seal solistina tööd alustasin. Eelmisel sajandil juba. Küll kõlab õudselt. Esimesena, mis mul Väinoga seoses pähe turgatab, on „Pipi Pikksukk“, kus Väino mängis ühte röövlit,“ meenutab Pipit kehastanud Katrin Karisma oma esimesi lavarolle koos Väino Areniga.

„See oli Väinol küll episoodiline osa, aga ta tegi seda väga toredasti ning ka kõik tema hilisemad karakterid lähtusid justkui temast endast. Tihti olid tema osatäitmised mitte väga lärmakad, küll aga väga plastilised, sest ta oli ju hariduselt tantsija. Lisaks oli ta rollides alati sees miski koomilisuse tasand ja kindlasti oli nendes südamlikkust,“ ütleb Karisma. „Samas oli ta väga hea kolleeg. Temaga oli koos väga hea mängida, tal oli hea partneritunnetus. Kui me käisime kontserte tegemas, oli temast mulle ennekõike tuge kui tantsijast, sest mul lavakoolist tulnuna sellist tantsukooli seljataga polnud. Väino aitas mind väga palju. Ja oli sealjuures hästi südamlik kolleeg. Kui midagi kuskil reisil juhtus või midagi näiteks laval katki läks, oli Väino alati kohe aitamas. Ta oli väga abivalmis ja südamlik. Ühesõnaga – Väino oli alati olemas ja kuulus alati põhitruppi.“

Karisma meenutab, et hiljem, kui Aren oli teatris inspitsiendiks, said nad Tõnu Kilgasega ta käest „Savoy ballis“ mängides üsna tihti riielda, sest olid laval väga vallatud. „Mõtlesime pidevalt välja midagi uut ja huvitavat, mille peale Väino kostis: „Kõik peab laval käima nii, nagu on ette nähtud ja lavastatud, teie ei tohi siin midagi välja mõelda.“ Eks me tahtsime, et iga etendus oleks nagu esimest korda, aga Väino oli heas mõttes äge korravalvur. Eks selline juti tagaajamine oli tal balletist päritud, sest distsipliin on selle elukutse pärisosa. Kui sa oled seda juba lapsest peast õppinud, otsid sa seda ka igalt poolt mujalt.“

Teet Kallas: „Õnne“ hakkab vägisi otsa saama.“

„Oh sa jumal,“ ehmatas Teet Kallas, kuuldes Väino Areni surmast. „Vaata, „Õnne“ hakkab vägisi otsa saama,“ kurdab 15 aastat „Õnne“ stsenaaristik olnud Kallas, kes lahkunud ei puutunud Areniga kuigivõrd võtteplatsil kokku, küll aga teineteise sünnipäevadel.

ohtuleht.ee

Estonia teater
Teater

„Väino oli tähtpäevade austaja, käis ikka mu juubelitel ja ka reasünnipäevi ei unustanud ära. Eks ta kutsus ka mind oma pidudele, kuhu ma aga enamikul juhtudel ei jõudnud,“ tõdeb Kallas ja peab pika pausi. „Oh jummel, jummel, nüüd siis ka tema. Kui paljudele headele näitlejatele on just „Õnne“ jäänud viimaseks teatritööks,“ peab Kallas siinkohal silmas ennekõike Lembit Ulfsakit, aga ka Tõnu Aava ja Eino Baskinit.

Kallas meenutab, et kohati oma veendumustes kindlameelset, kohati terava ütlemisega ja isamaalist Kristjan Rosenkampf-Jägerfreundi tegelaskuju polnud eriti raske kirjutada. „Estonia taustaga Väinost kujunes tugev draamanäitleja just „Õnnes“. Eks ka tema Krissu oli selline natuke imelik ja kummaline vabadusvõitleja, nagu tollal kombeks. Kes aeg-ajalt rinna kummi lõi ja õpetas, kuidas elada ja eesti asja ajada. Ja mida ta ekraanil ka kuradi hästi tegi.“

Teet Kallas

(Remo Tõnismäe)